

Forhandling

Jens Rohde (V):

Statsminister Anders Fogh Rasmussen er en tøsedreng.

Sådan sagde Socialdemokraternes formand, fru Helle Thorning-Schmidt, i oktober måned i en artikel i dagbladet Information. Socialdemokraternes formand ville gerne fortælle, hvor vigtigt det var med store velfærdsreformer, og hvor modig hun selv var, når der skulle træffes populære, men nødvendige beslutninger. Som det er sket, stort set hver gang den socialdemokratiske formand har pustet sig op, fik piben hurtigt en anden lyd, da der kom realiteter på bordet og venstrefløjen i partiet tog over.

Alligevel vil Venstre i dag gerne kvittere for den modtagelse, som både Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre har givet regeringens forslag til en af de mest omfattende velfærdsreformer i Danmark i mange år. Alle partier sidder med ved forhandlingsbordet, og der er meget stor vilje til at bidrage til at løse de store udfordringer, som vi står over for.

Vi er i den glædelige situation, at vi gennemsnitligt lever længere. Vi er i den knap så glædelige situation, at der i alt for mange år er blevet født så få børn, at det ikke kan opveje antallet af dem, som går på pension og efterløn i årene, der kommer. Derfor må vi trække os lidt senere tilbage fra arbejdsmarkedet, ligesom vi skal have sikret ungdomsuddannelse til alle unge, der er i stand til at tage en uddannelse. Og så skal de have et arbejde.

Kl. 9.45

Hvis det skal lykkes, kræver det, at vi investerer i både uddannelse og forskning, så fremtidens attraktive arbejdspladser bliver i Danmark. Det er udfordringen, og derfor har regeringen opstillet en række mål for, hvad der skal komme ud af velfærdsreformen:

Efterløns- og pensionsalderen skal hæves; nedslidningen af mennesker på arbejdsmarkedet skal mindskes; voksen- og efteruddannelse skal have tilført 1 milliard offentlige kroner; 95 pct. af alle unge skal have en ungdomsuddannelse; halvdelen af alle unge skal have en videregående uddannelse; det offentlige skal bruge 1 pct. af bruttonationalproduktet på forskning; og arbejdsstyrken skal øges med 150.000 mennesker inden år 2040, så flere betaler skat og færre havner i passiv forførsel.

Det er ambitiøse målsætninger, og de kræver investeringer i milliardklassen. Derfor skal de

penge, der kommer ud af reformen, fordi vi f.eks. trækker os senere tilbage, gå til investeringer i de tiltag, som jeg netop har nævnt.

Jeg vil igen kvittere for, at flere af partierne har tilsluttet sig regeringens målsætninger. Det, vi så forhandler om, er værktøjerne, hvad der skal til, for at vi når de fælles mål. I Venstre er vi overbeviste om, at alle partier omkring bordet arbejder på at opnå brede og langsigtede løsninger, for alle ved, at det er vigtigt for vores børn, for fremtidens Danmark.

Og det er en vigtig tid vi lever i, både når vi taler om at fremtidssikre samfundet økonomisk, og når det gælder om at fastholde vores grundlæggende værdier i Danmark.

Den sag, som har fyldt en meget stor del af denne folketingssamling, er Muhammedsagen. De færreste mennesker i min generation har vel nogen sinde rigtig troet på, at vores frihedsrettigheder kunne komme under pres. Vi er blevet en hel del klogere de sidste 9 måneder. Når danske teatre undlader at opføre skuespil og revy-numre, som de normalt ville have opført; når tegnere holder op med at tegne ting, som de normalt ville have tegnet; når redaktører holder op med at trykke, hvad de normalt ville have trykt; når mennesker holder op med at sige, hvad de normalt ville have sagt, ikke af respekt, men af frygt, så er danskernes fælles værdier under pres.

Når politiske kolleger og redaktører udsættes for trusler, og når kunstnere må gå under jorden, fordi der er sat pris på deres hoveder, så er det ikke bare deres, men vores alle sammens frihed, der er under pres. Det burde der i respekt for de mennesker, som bliver truet, ikke kunne opstå diskussion om. Vi har alle en pligt til at stå op for de mennesker og stå op for vores frihedsrettigheder, som er fundamentet for vores levevilkår i Danmark. Frihedsrettighederne er det dyrebareste, vi har.

Derfor kan det også undre, når mange i den offentlige debat forsøger at gøre sagen om Muhammedtegningerne til et spørgsmål om politisk håndtering. Måske lægger de to ting til grund, nemlig at dette for det første handler om Jyllands-Postens tegninger, og for det andet, at hvis statsministeren bare havde taget det møde med de 11 ambassadører, ville det hele have set anderledes ud. Begge antagelser hviler på et forkert og desværre også forsimplet grundlag.

I Venstre står vi fuldt og helt bag statsministrens beslutning om ikke at holde møde med de